

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 642/2022-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou LYSO & PARTNERS spol. s r. o., Nám. sv. Michala 30/27, Hlohovec, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Michal Lyso, proti rozhodnutiu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 33 D 5/2021-68 z 22. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. júla 2022 a doplnenou 4. augusta 2022 a 24. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 33 D 5/2021-68 z 22. apríla 2022 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“). Navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Najvyšší správny súd v disciplinárnom senáte v disciplinárnom konaní vedenom na návrh [REDAKOVANÉ] proti sťažovateľovi (sudcovi [REDAKOVANÉ]) napadnutým rozhodnutím sťažovateľa podľa § 34 ods. 1 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov [(disciplinárny súdny poriadok); ďalej len „DSP“] uznal vinným, že v konaniach vedených Okresným súdom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 C 29/2010, sp. zn. 4 C 143/2013, sp. zn. 8 C 72/2011, sp. zn. 4 C 26/2013, sp. zn. 4 C 132/2013, sp. zn. 2013, sp. zn. 4 Cb 8/2011, sp. zn. 4 Cb 11/2011, sp. zn. 11 Cb 15/2011, sp. zn. 6 Cb 38/2008 a sp. zn. 4 C 146/2008 (t. j. v reštančných veciach starších ako 5 rokov, ktorých stav bol pravidelne kontrolovaný)

konkrétne opísaným spôsobom porušil povinnosť sudcu vykonávať svoje povinnosti svedomito a v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prieťahov vyplývajúcu z § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch a prísediacich“), čím sa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch a prísediacich, za ktoré mu uložil disciplinárne opatrenie – napomenutie podľa § 117 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch a prísediacich (bod I). Najvyšší správny súd zároveň sťažovateľa podľa § 34 ods. 2 písm. a) DSP oslobodil spod disciplinárneho návrhu pre skutky uvedené v jeho bodoch 4, 6 a 13, ktoré sa týkali konaní vedených okresným súdom pod sp. zn. 4 C 189/2013, sp. zn. 12 Cb 37/2010 a 4 Cb 35/2011 (bod II.).

3. Sťažovateľ sa vo vyjadreniach k disciplinárnemu návrhu, ako aj na ústnom pojednávaní konanom 22. apríla 2022, bránil poukazovaním na nedostatočné personálne obsadenie okresného súdu, preťaženosť všetkých sudcov okresného súdu, ako aj na sťažovateľom vyslovenú nespokojnosť s vedením okresného súdu, ktoré vzniknutú situáciu nerieši niekoľko rokov. Sťažovateľ vyslovil názor, že pri takej zaťažnosti, aká je v jeho prípade, je veľmi problematické určiť, kedy sú prieťahy v konaní zavinené a kedy nie. Obdobia svojej nečinnosti označené v disciplinárnom návrhu považoval za také, ktoré vzhľadom na uvedené personálne problémy nezodpovedajú skutočnému priebehu jednotlivých súdnych konaní. Sťažovateľ potvrdil, že v období od 9. januára 2018 do 19. februára 2018 bol dočasne práceneschopný. Ďalej potvrdil, že v súdnych konaniach uvedených v bodoch 3 – 6 výrokovej časti tohto rozhodnutia až 30. apríla 2018 nariadil nový termín pojednávania až na 5. september 2018; v spisoch pod bodom 7 a 8 výrokovej časti tohto rozhodnutia až 4. mája 2018 na 26. september 2018. K tejto časti disciplinárneho návrhu uviedol, že nové termíny pojednávania v uvedených veciach mohol nariadiť jednak podľa tohto, ktoré pojednávacie dni ešte neboli obsadené, ako aj s prihliadnutím na predpokladaný potrebný čas na prejednanie tejto veci a, samozrejme, s prihliadnutím na vhodnú skladbu v tom-ktorom dni pojednávaných vecí. Podotkol, že od 30. mája 2018 do 1. júna 2018 sa zúčastnil celokrajového školenia sudcov, od 18. júna 2018 do 19. júna 2018 bol na školení v Justičnej akadémii v Trenčianskych Tepliciach a od 19. júna 2018 do 25. júna 2018 absolvoval rehabilitačný pobyt v kúpeľnom zariadení. V mesiaci júl 2018 čerpal dovolenku, ktorá mala pokračovať aj v auguste 2018, avšak musel ju ukončiť skôr zo zdravotných dôvodov.

4. Najvyšší správny súd si na účel zistenia, či v konkrétnych konaniach vedených okresným súdom dochádza k zbytočným prieťahom, zabezpečil súdne spisy a iné listinné dôkazy z okresného súdu. Po vykonaní dokazovania mal disciplinárny senát za preukázané, že vo veciach označených vo výrokovej časti rozhodnutia pod bodom I sa sťažovateľ dopustil porušenia povinností sudcu podľa § 30 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich, pričom išlo jednoznačne o subjektívne zavinenie na strane sudcu na úrovni najmenej vedomej nedbanlivosti. Protiprávne konanie sudcu rozdelil do týchto kategórií:

a) prieťahy v konaní spôsobené tým, že sťažovateľ počas relevantného časového úseku zisteného disciplinárnym senátom nevykonával žiadny úkon smerujúci k meritórnemu rozhodnutiu veci, a to konkrétne vo veci vedenej pod sp. zn. 4 C 29/2010 svojou nečinnosťou zaviniť prieťah v konaní, keď od 26. októbra 2017 do 16. augusta 2018 neurobil vo veci žiadny úkon, vo veci vedenej pod sp. zn. 4 C 143/2013 svojou nečinnosťou zaviniť prieťah v konaní, keď od 6. novembra 2017 do 12. decembra 2018 neurobil vo veci žiadny úkon, ako aj vo veci vedenej pod

sp. zn. 6 Cb 38/2008, keď v tejto veci po tom, čo mu bola 15. novembra 2017 predložená, do 26. júla 2018 nevykonal žiadny úkon;

b) priet'ahy v konaní spôsobené tým, že s'ťažovateľ po skončení jeho pracovnej neschopnosti, ktorá trvala od 9. januára 2018 do 19. februára 2018, až 30. apríla 2018 nariadil v nižšie uvedených reštančných veciach pojednávanie až na september 2018, hoci v časovom úseku do septembra 2018 mal k dispozícii voľné pojednávacie dni, ktoré nevyužil (jún 2018 a august 2018). Išlo o konanie vedené pod sp. zn. 8 C 72/2011, sp. zn. 4 C 26/2013, sp. zn. 4 C 132/2013, sp. zn. 4 Cb 8/2011, sp. zn. 4 Cb 11/2011 a sp. zn. 11 Cb 15/2011;

c) priet'ahy v konaní spôsobené tým, že vo veci vedenej pod sp. zn. 4 C 146/2008, keď bol s'ťažovateľovi predložený návrh rozhodnutia o oprave uznesenia (príslušným vyšším súdnym úradníkom) 13. septembra 2017, až 2. februára 2018 predložil spis asistentke senátu, a to bez pokynu.

5. Disciplinárny senát dospel k záveru, že s'ťažovateľ minimálne už 30. apríla 2018 vedel, že na konci júna 2018 a v mesiacoch júl a august 2018 nebude pojednávať. S'ťažovateľ dovolenku čerpal iba v júli 2018, v auguste 2018 už nie, pričom nebol ani práceneschopný. Zistené nedostatky v činnosti s'ťažovateľa pokryté jeho zavineným konaním vzhľadom na okolnosti posudzovaného prípadu nebolo možné hodnotiť ako právne bezvýznamné vo vzťahu ku skutkom, ktoré mu boli kladené za vinu. Disciplinárny senát uznal, že s'ťažovateľ bol pracovne preťažený, čo opakovane signalizoval aj vedeniu okresného súdu, avšak táto skutočnosť nemohla prekryť subjektívne nedostatky v činnosti s'ťažovateľa v jemu pridelených veciach. Pracovnú preťaženosť s'ťažovateľa disciplinárny senát zohľadnil pri rozhodovaní o uložení sankcie za disciplinárne previnenie spolu s rozsahom a povahou porušených povinností sudcu, situáciou, za akej k porušeniu povinností sudcu došlo, spôsobom konania (nekonania), následkom a mierou jeho zavinenia.

6. Rozhodujúcim dôvodom, pre ktorý disciplinárny senát s'ťažovateľa oslobodil, čo sa týka skutkov uvedených v druhom výroku, nebola pracovná preťaženosť s'ťažovateľa v rozhodnom období, čo by mu znemožňovalo priebežné vykonávanie jednotlivých procesných úkonov v jemu pridelených veciach, ale absencia dôkazov, ktoré by toto preukazovali, resp. by mohli byť predmetom materiálneho hodnotenia zo strany disciplinárneho senátu.

II.

Argumentácia s'ťažovateľa

7. S'ťažovateľ v ústavnej s'ťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] tvrdí, že pri výkone funkcie sudcu sa disciplinárneho previnenia, ktoré mu je kladené za vinu, nedopustil. S'ťažovateľ svojím konaním prispel k zníženiu počtu nerozhodnutých vecí vedených okresným súdom, pričom v rozhodnom období dosahoval najlepšie výsledky na okresnom súde. Na sudcov okresného súdu, ktorí mali horšie výsledky ako s'ťažovateľ, disciplinárne návrhy podané neboli. S'ťažovateľ poukázal na to, že v minulosti bol rozhodnutím disciplinárneho senátu č. k. 4 Ds 3/2016 z 19. septembra 2016 spod skutku, ktorý sa mu kládol za vinu v návrhu ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky, oslobodený. S'ťažovateľ, opakujúc argumenty o personálnych problémoch okresného súdu, ktoré vzniesol už v disciplinárnom konaní, zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie je nesprávne, pretože

v jeho odôvodnení sa najvyšší správny súd nezaoberal tvrdeniami sťažovateľa a zásadného významu, čím sťažovateľovi odňal možnosť konať pred súdom.

8. Okrem toho sťažovateľ najvyššiemu správneému súdu vytýka, že v jeho veci rozhodol na ústnom pojednávaní konanom 22. apríla 2022, hoci mu v tom bránil § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 62/2020 Z. z.“). V tejto súvislosti poukazuje na to, že vláda Slovenskej republiky uznesením č. 111 z 11. marca 2020 vyhlásila mimoriadnu situáciu pre územie Slovenskej republiky. Uvedenou námietkou sťažovateľa sa najvyšší správny súd vôbec nezaoberal. Pár dní po ústnom pojednávaní sťažovateľ ochorel na COVID-19.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozhodnutím najvyššieho správneho súdu č. k. 33 D 5/2021-68 z 22. apríla 2022 (body 2, 4 až 6), ktoré sťažovateľ považuje za nedostatočne odôvodnené vo vzťahu k záveru, že sa dopustil disciplinárneho previnenia, a zároveň na také, ktoré vôbec nemalo byť vydané vzhľadom na vyhlásenie mimoriadnej situácie pre územie Slovenskej republiky (body 7 a 8).

10. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 311/05). Skutkový stav a práve závery všeobecného sudu sú predmetom kontroly zo strany ústavného sudu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (IV. ÚS 43/04). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím najvyššieho správneho súdu

11. Článok 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Do jeho obsahu patrí aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

12. Ústavný súd už v náleze č. k. PL. ÚS 6/2018-92 zo 17. marca 2021 (uverejnenom v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 172/2021 Z. z.) uviedol, že „Sudcovia všeobecných súdov dostávajú na základe ústavy a zákonov významnú moc, aby mohli na základe viazanosti zákonom

nezávisle, nestranné a profesionálne rozhodovať najmä spory o súkromné právo, rozhodovať o zákonnosti aktov verejnej správy a rozhodovať o vine a treste obžalovaných (čl. 142 ods. 1 ústavy). Spory o súkromné právo, žaloby na zákonnosť aktov verejnej správy a trestné obžaloby (čl. 142 ods. 1 ústavy) nerozhoduje byrokracia či administratíva z toho dôvodu, že by to teoreticky a technicky nebolo možné (porov. Kelsen, Hans. Ryzí nauka právní: metoda a základní pojmy. Brno: Orbis, 1933. 55 s. Sbíрка spisů právnických a národohospodářských; sv. 67, s. 36 – 37), ale z toho dôvodu, že súdy a len súdy sú viazané výlučne právom a žiadnymi mimoprávnymi kritériami a príkazmi – a práve v tomto zmysle sú nezávislé a nestranné. S viazanosťou právom je previazaný princíp limitácie moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), teda princíp, podľa ktorého moc môže ísť len tak ďaleko do pozície jednotlivcov, kde to zákon dovolí s tým, že všetko ostatné je sféra slobody (čl. 2 ods. 3 ústavy). Súdy preto (v spojení s nachádzaním práva), takpovediac, bránia (z pohľadu ústavných slobôd) v správnom a trestnom konaní jednotlivcov pred mocou exekutívy, resp. pred verejnou obžalobou (kde sú obzvlášť nestrannými garantami trestnej a procedurálnej spravodlivosti), a v súkromnoprávných sporoch o právo musia medzi stranami rozhodovať tak, aby dodržali hmotné a procesné právo, a zároveň tak, aby týmto konaním a rozhodovaním neboli zdrojom porušenia ústavných práv účastníkov (inými slovami porov. II. ÚS 111/08). Ústavný systém tak predpokladá funkčné súdnictvo obsadené vzdelanými a zodpovednými osobami (porov. II. ÚS 16/2011, bod 14).“. K uvedenému možno dodať, že podstatou práce sudcu je napokon každodenné profesionálne rozhodovanie (m. m. III. ÚS 350/2020).

13. Ústavný súd stabilne judikuje, že „účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli.“ (m. m. I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). „Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo.“ (II. ÚS 21/01, I. ÚS 166/2014, III. ÚS 210/2016).

14. Okrem toho, „personálne problémy justičného systému nezabavujú štát zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní.“ (III. ÚS 17/02). „Námietka personálnych komplikácií nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil.“ (I. ÚS 752/2014, II. ÚS 214/2022, I. ÚS 277/2022, I. ÚS 384/2022).

15. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia zistil, že najvyšší správny súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (zákona o sudcoch a prísediach, Disciplinárneho súdneho poriadku), ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho správneho súdu nemožno označiť za arbitrárne v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnuté rozhodnutie nereflektovalo ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o konkrétnom disciplinárnom návrhu. V danom prípade nič nenasvedčuje tomu, že by sťažovateľ v disciplinárnom konaní nemal možnosť právne argumentovať, prípadne

predkladať také dôkazy, ktoré by sa z hľadiska záverov najvyššieho správneho súdu javili ako právne významné pre oslobodenie sťažovateľa spod disciplinárneho návrhu aj pre tie skutky, ktorých sa druhý výrok netýkal.

16. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré účastník konania predkladá (m. m. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 284/08).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozhodnutím najvyššieho správneho súdu

17. Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom (čl. 48 ods. 2 ústavy). Citovaný článok ústavy je systematicky zaradený do druhej hlavy, siedmeho oddielu ústavy označeného ako „PRÁVO NA SÚDNU A INÚ PRÁVNÚ OCHRANU“ a v podstate zaručuje každému právo na verejné prerokovanie jeho veci (zásada verejnosti), právo na prerokovanie tejto veci bez zbytočných prietahov (zásada bezprietahovosti), právo na prerokovanie tejto veci v prítomnosti účastníka konania (zásada ústnosti) a právo na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom (zásada kontradiktórnosti).

18. Ústne pojednávanie sa koná zásadne v prítomnosti disciplinárne obvineného a navrhovateľa. V jeho neprítomnosti možno vec prejednať iba vtedy, ak bol o termíne ústneho pojednávania riadne upovedomený a ak sa odmietne dostaviť pred disciplinárny senát alebo ak hodnoverným spôsobom neospravedlní svoju neúčast' na ústnom pojednávaní a súčasne nepožiadá súd, aby sa ústne pojednávanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti, alebo ak sa práva účasti na ústnom pojednávaní výslovne vzdá. Ak si disciplinárne obvinený zvolí obhajcu, má obhajca právo zúčastniť sa na ústnom pojednávaní (§ 29 ods. 1 DSP). Ústne pojednávanie pred disciplinárnym senátom je verejné (§ 29 ods. 7 DSP).

19. V posudzovanom prípade sťažovateľ ako účastník disciplinárneho konania, aj ak sa subjektívne cítil byť ohrozený ochorením COVID-19, nemal právo dožadovať sa toho, aby najvyšší správny súd v disciplinárnom konaní nekonal verejne, pretože od skončenia posledného obdobia prísnych protipandemických opatrení, t. j. od 22. februára 2022 zrušením vyhláseného núdzového stavu (vyhláseného uznesením Vlády Slovenskej republiky č. 695 z 24. novembra 2021), mimoriadna situácia, ktorá po zrušení núdzového stavu zostala v platnosti (Oznam Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 24. februára 2022), už pre disciplinárny senát neznamovala vytvorenie žiadnej objektívnej prekážky, pre ktoré by v sťažovateľovej veci nemohol vykonať verejné pojednávanie a meritórne rozhodnúť.

20. Ústavný súd preto nepovažuje námietku sťažovateľa, že konaniu ústneho pojednávania najvyššieho správneho súdu 22. apríla 2022 bránil § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z., podľa ktorého v čase mimoriadnej situácie alebo núdzového stavu súdy vykonávajú pojednávania, hlavné pojednávania a verejné zasadnutia len v nevyhnutnom rozsahu ustanovenom všeobecne záväzným právnym predpisom, ktorý vydá Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, za spôsobilú

spochybníť ústavnú udržateľnosť ním vydaného rozhodnutia. Subjektívny názor sťažovateľa o nemožnosti disciplinárneho senátu realizovať pojednávanie pre pretrvávajúcu prekážku podľa § 3 ods.1 písm. a) zákona č. 62/2022 Z. z. (v spojení so znením vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24/2021 Z. z. o vykonávaní pojednávanií, hlavných pojednávanií a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu v znení neskorších predpisov) nie je z dôvodov uvedených v bode 19 tohto uznesenia možné akceptovať. Okrem toho disciplinárne konanie podľa názoru ústavného súdu ani je konaním, ktoré by v zmysle znenia § 1 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24/2021 Z. z. o vykonávaní pojednávanií, hlavných pojednávanií a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu v znení od 27. novembra 2021 znieslo odklad.

III.3. Záver

21. Medzi rozhodnutím najvyššieho správneho súdu a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2022

Miloš Mad'ar
predseda senátu